

Вяра

15.12 по еретическия, †02 декември по православния календар - Св. пророк Авакум. Св. мъченица Миропия. Св. преподобни Иоан, Ираклемон, Андрей и Теофил. Св. Св. преподобни Атанасий Печерски. Св. Стефан Урош V, цар Сръбски

Памет на светия пророк Авакум (VII-VI в. пр.Хр.)

Св. пророк Авакум. Миниатюра от Новия Завет с Псалтир. Византия. Средата на XIV век

Свети пророк Авакум бил син на Асафат и произхождал от Симеоновото коляно, както разказва за него свети Епифаний Кипърски в своята книга "За живота на пророците". Според преданието, записано от светите отци*, родина на Авакум било

неголямото село Бетзохар, иначе наричано Витзахир.

Самото име - Авакум**, - дадено му при раждането, предзнаменувало, че от него ще излезе силен духом подвижник. Като достигнал пълнолетие, заради славата на Божието име, той започнал да изобличава беззаконията на своя народ. Сам той, горейки духом в Господа, строго спазвал Божиите заповеди, твърдо стоял на пътя на добродетелите и бил удостоен от Господа с пророчески дар.

Свети Авакум пророчествал и живял след царуването на благочестивия иудейски цар Езекия, когато на престола царували нечестиви царе: Манасия, син на Езекия, и след това Амон, син на Манасия***.

** Блажени Епифаний Кипърски, блажени Теодорит, блажени Иероним, блажени Августин и свети Исидор Испалийски. Бел.ред.*

*** Авакум - от еврейски, означава: обгръщащ, обхващащ, и след това - силен борец, подвижник. Бел.ред.*

**** Началото на пророческата дейност на Авакум трябва да отнесем към тези години на царуването на Манасия, когато този нечестив цар, взет в плен от Асаргадон, се смирил и се покаял в заточение. Пророчествата на Авакум се отнасят към периода от време от 660 г. и обхващат годините на царуването на приемника на Амон, благочестивия цар Иосия, до 611 г. Бел.ред.*

Според свидетелството на Свещеното Писание (2Парал. 33:9 и 4Царств. 21:2-10), при Манасия сред иудейския народ имало непрестанни раздори и злодейства: силният угнетявал слабия, и никъде не можело да се намери справедлив съд. Самият цар бил пръв гонител на невинните: той пролял много невинна кръв, и напълнил "с нея Иерусалим открай докрай" (4Царств. 21:16). Според преданието, по това време в числото на невинните пострадал и свети пророк Исаия, както и много

други изобличители на неправдите и нечестията на царя и народа.

Впоследствие цар Манасия, наказан от Бога и взет в плен от асирийците, се разкаял и се обърнал към Истинния Бог. Но злото, посято от него, вече било пуснало дълбоки корени сред еврейския народ; Манасия бил наследен от нечестивия цар Амон, отдаден, подобно на баща си, на грубо идолопоклонство.

Пророк Авакум дълбоко скърбял за развратеността на своите съвременници. Не намирайки правда никъде, той изливал скръбта си, викайки към Господа:

- "Докога, Господи, ще викам и Ти не ще чуваш, ще викам към Тебе за насилието, и Ти не ще избавяш? Защо ми даваш да виждам злодейство и да гледам нещастие? Грабеж и насилие са отпреде ми, и въстава вражда, подига се раздор. От това законът изгуби сила, и няма праведен съд: понеже нечестивец надвива праведника, то и съдът бива opak" (Ав. 1:2-4).

Така викал пророкът към Господа, виждайки човешките беззакония, и очаквал праведен съд от Самия Бог. В отговор на това Господ възвестил на Своя избраник, че скоро трябва да дойде наказание за всеобщото нечестие. По Божия заповед пророк Авакум предсказал на евреите такова страшно събитие, на което по това време било трудно да повярват - а именно разрушаването на храма и на самия Иерусалим и Вавилонския плен (Ав. 1:5-12)*.

Пророкът ясно посочил, че за оръдие на това наказание Господ е избрал халдейците** - народ свиреп и необуздан, който бързо преминава по земните пространства, за да завладява чужди селища.

В трепетно очакване на страшното нашествие пророк Авакум недоумявал: нима праведният Господ ще допусне гордите и

нечестиви халдейци напълно да изстребят Неговия избран народ. С надеждата, че това наказание ще бъде временно, той очаквал ново откровение от Господа и в своето молитвено очакване бил подобен на страж, зорко гледащ в далечината от градската кула (Ав. 2:1)***, за да възвести за приближаването на врага. Той молел Господа незабавно да спаси еврейския народ от вавилонското робство, както някога го е спасил от египетското, и чакал какво ще му каже Господ.

** За това наказание за нечестие то на народа при царуването на Манасия и неговия син, се разказва в 4 Царств. 21:12-14. Бел.ред.*

*** Халдейци - на еврейски хасидим, произлезли от Хесед, син Нахоров, брат на Авраам (Бит. 22:22). Произхождайки от семитски корен, халдейците отначало живеели в северната планинска страна Месопотамия, близо до Армения, на юг от езерото Ван. От там те се разселили по течението на Ефрат, на юг и на изток по цяла Месопотамия и Вавилония и скоро станали господстващ народ. В периода на асирийското владичество те завоювали много земи и след отделянето на Вавилония от Асирия, при Набополасар и особено при Навуходоносор, победили много народи и царства. Във всичките си завоевания халдейците се отличавали с крайна жестокост и войнственост. Бел.ред.*

**** Светите пророци били стражи, поставени от Бога на височина, за да наблюдават и да възвестяват Неговата воля. На такава божествена стража свети пророк Авакум, отрекъл се от всичко земно, бодърствал духом и пламенно се молел на Бога да му открие волята Си за Своя народ. Намирайки се в такова състояние, той благоговейно очаквал кога лъчът на Божията светлина ще проникне в ума му, ще озари душевните му очи, и какво ще му каже Господ. Бел.ред.*

Тогава Господ открил на Своя пророк, че цялото спасение на избрания народ сред тези бедствия е във вярата, а гордите и

необуздани халдейци сами ще трябва да изпитат същата участ, която са приготвили за победения народ (Ав. 2:4). След това пророк Авакум, за да не хвърли сънародниците си в отчаяние от предстоящото им изпитание от Бога, произнесъл притча за гибелта на халдейците, възвестил петократната гибел на угнетителите (Ав. 2:9-19). В тази притча той показал цялото нищожество на идолите и на могъществото на халдейците, пред величието на Истинния Бог, грижещ се за спасението на Своя народ. Пророкът, в озарение свише, предвещавал, че Бог ще дойде за спасение на Своя народ от планината, покрита със сенчести гори (Фаран), за спасение на Своя помазан, и ще настъпи такова време, когато цялата земя ще се изпълни със славата на познаването на Господа, както водите изпълват морето*.

** Ав. 3:13. Тук се предрича не само избавлението на евреите от вавилонския плен, но и спасението на човешкия род. Така това пророчество носи месиански характер. Посочвайки южната страна по отношение на Палестина, където била и планината Фаран, покрита със сенчести гори, пророк Авакум открил на евреите, че те ще получат избавление от вавилонското робство чрез народ, който ще дойде от южната страна. Наистина Кир, цар Персийски, довел мидяните и персите от юг и като покорил вавилонците, освободил евреите. Но взорът на пророка предвидил избавлението и от друго робство - греховното робство на целия човешки род и неговото обновление. Според обяснението на блажени Теодорит свети Авакум с тези думи "предвъзвестява възплъщението на нашия Бог и Спасител, извършило се във Витлеем, който се намира на юг от Иерусалим". Под планина, покрита със сенчести гори, Светата Църква разбира Божията Майка, като планина от добродетели, осенена от Светия Дух. "Планина, осенена от Божията благодат, Те видя Авакум с прозорливите си очи" -*

възпява Църквата в канона - "от Тебе провъзгласяваше да излезе Светият Израилев, за наше спасение и изправление". "Христос, идващият явно наш Бог, ще дойде и няма да се забави, от планината, покрита със сенчести гори, чрез Отроковицата, раждаща неизкусобратно, пророкът в древност говори" (четвърта песен от канона в нед. Вайя). "Христе, от Дева израсъл, от планина хвална, покрита със сенчести гори" (четвърта песен на Рожд. Хр.). Изобщо, в основата на 4-та песен на всички църковни канони е поставено пророчеството на Авакум за пришествието на Господа за спасението на Своя народ, "за спасението на Своя помазан". Поради ясното месианско значение на пророчествата на свети пророк Авакум християнската църква му е дала името "Боговдъхновен" (пасхален канон, четвърта песен, ирмос). - Молитвената песен на Авакум служи за основа на четвърта песен на църковните канони, изобразяваща всемогъществото на Бога и непосрамващата надежда на Него. Бел.ред.

Когато Навуходоносор се приближавал към Иерусалим, то, както свидетелства преданието, пророк Авакум напуснал града. Знаейки, че бедствието вече е непредотвратимо и че съпротивата срещу толкова силен завоевател ще бъде безполезна, пророкът с болка и скръб напуснал родината си, за да не вижда разрушаването му и да избегне жестокостта на победителя. По Божие указание той се заселил в Арабийската земя, в град Остракина, и живял тук като доброволен изгнаник до самото отдалечаване на враговете от отечеството му.

След отдалечаването на халдейците той се върнал в земята си, оплакал нещастията ѝ и заедно с оцелелите от народа започнал да се занимава със земеделие. В молитва към Бога за народа си очаквал завръщането на пленените от Вавилон.

Веднъж, по време на жътва, пророкът сварил ядене, взел

хляб и отишъл на нивата, за да занесе този обяд на жътварите. Но по пътя пред него застанал Ангел Господен и казал:

- Занеси този обяд във Вавилон на Даниил, в лъвовата яма.

Действително, по това време пророк Даниил, живеещ при двора на вавилонския цар, поради ненавистта на нечестивите вавилонци, бил хвърлен в яма с лъвовете.

- Господи! Никога не съм виждал Вавилон и не зная лъвовата яма.

Тогаваш Ангелът Господен със силата на своя дух грабнал Авакум, пренесъл го във Вавилон и го поставил над ямата, където бил хвърлен Даниил.

И извикал Авакум:

- Данииле! Данииле! Вземи обяда, който Бог ти изпраща.

Даниил благодарил на Бога и казал:

- Ти си спомни за мене, Боже, и не остави обичащите Те.

Даниил станал и ял. А Ангелът Господен мигновено поставил Авакум на предишното му място.

След чудесното посещение на Даниил пророк Авакум се върнал при своите жътвари по време на обяда им и на никого не казал за случилото се. Той предвидял, че иудейският народ ще бъде върнат от Господа от Вавилон в Иерусалим, подобно на чудесното му пренасяне във Вавилон и връщането му оттам. Но това изпитание за Божия народ продължило 70 години и светият пророк не доживял до завръщането на евреите от плена, той умрял в старостта си и бил погребан на собствената му нива*.

* Смъртта на пророк Авакум последвала

приблизително 600 години пр. Р. Хр. Според разказа на църковния историк от IV век Евсевий Кесарийски като място на гробницата на свети Авакум посочвали Кеила, или Кила, в Иудиното коляно. Според свидетелството на църковния историк от V век Созомен мощите на този свети пророк, по Божествено Откровение, били намерени заедно с мощите на свети пророк Михей при царуването на Теодосий II Младши (408-450 г.). За телата на двамата пророци било съобщено в Божествено съновидение на Зевен, който по това време бил епископ на Елевтерополската църква. Бел.ред.

Тропарь пророку Авакуму

глас 2

Проро́ка Твоего́ Аваку́ма па́мьть, Го́споди, пра́зднующе,/ тем Тя мо́лим:// спаси́ ду́ши на́ша.

Кондак пророку Авакуму

глас 8

Возгласи́вый вселенней от ю́га прише́ствие Бо́жие от Де́вы, Аваку́ме богоглаго́ливе,/ и на Божественней стра́жи предстоя́нием/ слы́шания от светно́сна а́нгела/ Христо́во Воскресе́ние возвести́л еси́ ми́ру,/ сегó ра́ди весе́ло зове́м ти:// ра́дуйся, проро́ков све́тлая добро́то.

Страдание на света мъченица Миропия (ок. 251 г.)

Светата дева Миропия произхождала от град Ефес. Родителите ѝ били християни. Когато баща ѝ вече не бил между живите, тя приела свето кръщение. Възпитавана от майка си в страх Божий, тя усърдно посещавала гроба на светата мъченица Ермиония (паметта и се чества на 17.09 - 4 септември по

православния календар, бел.ред.), една от дъщерите на свети апостол Филип. Тя вземала целебното миро, което изтичало от мощите на света Ермиония, и давайки го на болните, ги изцелявала.

По това време царувал Деций*. Когато той повдигнал гонение срещу християните, майката на Миропия се преселила заедно с нея на остров Хиос**, където притежавала имение. Тук тя пребивавала заедно с дъщеря си, затваряйки се вкъщи и молейки се на Бога. Веднъж на този остров пристигнал княз Нумериан. По негова заповед, за изповядване на Христовата вяра, бил взет блаженият Исидор***, мъж чуден и благоговееен, по звание воин.

* Деций - римски император, царувал от 249 до 251 г.

** Хиос - остров в Егейско море (архипелаг), срещу град Смирна.

*** Паметта му се чества на 27.05 - 14 май по православния календар

Тъй като той не желаел да се отрече от Христа и отхвърлял поклонението на идолите, князът, подлагайки го на различни мъки, го осъдил на посичане с меч. След това тялото му било хвърлено в гората на зверовете и птиците и на известно разстояние от него била поставена стража, за да не откраднат християните тялото на мъченика. Изпълнена с Божествена ревност, светата дева Миропия дошла със своите слугини през нощта, тайно взела тялото, с чест извършила погребалните молитви и го погребала на пригответено за целта място.

Като узнал, че тялото на свети Исидор е отвлечено, князът затворил стражите в окови и заповядал да ги водят из острова и да ги измъчват, обявявайки, че ако не намерят откраднатото тяло до определеното време, ще отсекаат главите им.

Света Миропия, като видяла мъките на окованите и влачени стражи и чула, че им предстои смъртно наказание, се умилила в душата си и си помислила:

- Ако тези стражи търпят мъки и ще бъдат наказани заради мене, която тайно съм отнесла тялото, тогава горко ми на Божия съд и душата ми ще се мъчи, виновна за убийството на тези хора.

И неочаквано за всички тя извикала към войниците:

- Другари! Аз взех тялото на погубения от вас, докато вие спяхте.

Като чули това, войниците веднага я хванали и я завели при княз Нумериан, казвайки:

- Господарю, ето кой е откраднал мъртвеца.

Князът попитал светицата:

- Истина ли е това, което казват за тебе?

- Истина е - отговорила светицата.

- Как дръзна, проклета жено, да направиш това?

Света Миропия отговорила:

**- Дръзнах, защото презирам и плюя на твоята
окаяност и безбожие.**

От тези думи гордият княз изпаднал в силна ярост и веднага заповядал да я бият немилостиво с пръчки. Били я дълго; след това я хванали за косите и я влачили по целия остров, и изтезавали всички членове на тялото ѝ; накрая едва жива я затворили в тъмница. В полунощ, когато светицата се молела, светлина озарила цялата тъмница и пред нея застанал лик ангели, сред които бил свети Исидор, и всички те пеели трисветата песен. Като погледнал към мъченицата, светият мъж казал:

- Мир на тебе, Миропия - твоите молитви стигнаха до Бога и ти ще бъдеш с нас, и ще получиш венеца, приготвен за тебе.

Когато той казвал тези думи, светата дева с радост предала духа си на Бога*. И тъмницата се изпълнила с неизказано благоухание, от което тъмничните стражи изпаднали в ужас и изумление. Един от тях, който добре видял и чул всичко това, побързал да отиде при свещеника, подробно му разказал всичко, приел свето Кръщение и впоследствие сам се удостоил с мъченически венец. Християните взели тялото на света Миропия и го погребали с чест, прославяйки Бога.

* Смъртта на света Миропия последвала около 251 г., при император Деций.

Тропарь мученице Миропии Хиосской

глас 1

Добромученице Миропіе и Христа невесто нетлѣнная,/ ныне
Емуже предстоиши, прекрасная,/ раны носящи плоти,/ яко
камни свѣтлы и светообразны,/ и в кровавую порфиру, яко
царица, облечѣнная, преславная,/ умоли Его за ны,/ яже с
любовію восхваляющія// хвалы побѣдными и пѣснями твою
Божественную страсть.

Кондак мученице Миропии Хиосской

глас 3

По имени, о, страсотѣрпице Миропіе,/ миро источаеши
благодати чудес/ и пасеши всех, подобающих и взыскающих/ и
верою и добродѣтелию прибегающих к раце твоѣй
пречестнѣй,// яже держит прах твой.

**Свети преподобни
Атанасій Печерски (ок.
1176)**

"**А**з съм възкресението и животът; който вярва в Мене, и да умре, ще оживее" (Иоан 11:25). Спасителят изпълнил тези думи, казани за четиридневния Лазар, и над преподобния наш отец Атанасий - Печерски затворник, желаейки и ние да изпълним думите на богатия, казани за бедния Лазар: "Ако някой от мъртвите отиде при тях, ще се покаят" (Лук. 16:30).

Преподобният Атанасий бил монах в светия Печерски манастир и водел свят и Богоугоден живот. След дълго боледуване той умрял. Братята измили тялото му и го положили в кърпи, както подобава на починал монах. Мъртвият лежал непогребан два дни поради някакво забавяне. През нощта игуменът имал видение и чул глас:

- Човече Божий! Атанасий два дни лежи непогребан, а ти не се грижиш за това.

Още щом настъпило утрото, игуменът заедно с братята дошъл при починалия, за да извърши погребение над него - и изведнъж видели, че той седи и плаче. Като видели, че е жив, всички се ужасили и започнали да го питат как е оживял и какво е видял или чул? Той в отговор им казвал само едно:

- Спасявайте се!

Но те още повече започнали да го питат, желаейки да чуят нещо полезно от него. Тогава той им казал:

- Ако ви кажа, вие няма да повярвате и няма да ме послушате.

Братята му се заклели, че ще спазят всичко, което ще им каже. Тогава възкръсналият им казал:

- Имайте послушание във всичко към игумена, кайте се всеки час и се молете на Господа Исуса Христа и на Неговата Пречиста Майка, и на преподобните отци

Антоний и Теодосий, за да завършите живота си тук, в тази обител, и да се удостоите да бъдете погребани със светите отци в пещерата: защото тези три добродетели са по-високо от всички други. И ако някой изпълни всичко това както подобава, ще бъде блажен, стига да не се възгордее. За друго не ме питайте, но ви умолявам: простете ме.

Като казал това, той отишъл в пещерата и като затворил вратата след себе си, прекарал там дванадесет години, без да излиза никъде. Никога вече след това не видял слънцето, непрестанно плачел денем и нощем; ядял само малко хляб и пиел вода, и то през ден, и през цялото време не казал нито дума на никого. Когато наближило времето на смъртта му, свети Атанасий повикал братята и им казал всичко това, което говорил преди за послушанието и покаянието, и починал с мир в Господа, и бил погребан с чест в пещерата, в която се подвизавал*.

* Блаженият Атанасий починал в Господа около 1176 г. Мощите му почиват в Антониевата пещера. Бел.ред.

След преставянето си преподобният Атанасий посредством чудо известил на братята за своето блажено състояние. Един от монасите, на име Вавила, страдащ от много години от болест на краката, бил пренесен до мощите на блажения Атанасий, и като се докоснал до тялото му, на часа се изцелил, и оттогава до самата си смърт никога не страдал от никаква болест. За това явяване на своя преподобен изцелител Вавила разказал на братята, сред които бил и свети Симеон, който написал житието му, следното*:

- Когато лежах и виках от болка, изведнъж влезе блаженият Атанасий и ми каза: ела при мене и аз ще те изцеля. Аз исках да го попитам как и кога е дошъл тук. Но той изведнъж стана

невидим. Повярвал на явилия ми се, аз помолих да ме пренесат при него и така получих изцеление.

* Свети Симеон - първоначално монах в Киево-Печерския манастир, впоследствие епископ Владимирски, † 1226 г.; известен като автор на осем повести за осем печерски монаси, писани до неговия приятел, печерския монах Поликарп, и "Повест за основаването на Печерската обител". Паметта му се чества на 23.05 - 10 май по православния календар. Бел.ред.

Оттогава всички разбрали, че преподобният Атанасий е угодил на Господа и се е удостоил с блаженство. По неговите свети молитви да се удостоим и ние, възкръснали от греховната смърт, да поживеем богоугодно и в покаяние и след това да получим вечен живот в Иисуса Христа, нашия Животодател, на Когото подобава слава с Бога Отца и Животворящия Дух, сега и винаги и во веки веков. Амин.

Тропарь преподобному Афанасию, затворнику Печерскому, в Ближних пещерах

глас 3

Блажѣнство плачуших получи́ти желáя,/день и но́щь
непреста́нно пла́кал еси́,/имéя во умé час Су́дный,/ тем по
кончи́не твоéй обрѣл еси́ утешéние на Небеси́,/ преподо́бне
Афанáсие. / Подáждь и нам пла́каться зде грехóв нáших вы́ну,/ я́ко да пла́ча безконéчнаго избывше, // та́мо при́йдем вéчное
утешéние.

Кондак преподобному Афанасию, затворнику Печерскому, в Ближних пещерах

глас 5

Яко безсмéртия тезоименíт,/ по умéртвии своéм востáл еси́

жив,/ показуя же, яко зело люта есть смерть, плакался еси горько. / Ныне обретиши некончаемую радость,// молися о нас, яко да плача вечнаго избудем.

Житие на свети Стефан, цар Сръбски (1367 г.)

Свети Стефан Урош бил син на прочутия сръбски владетел Стефан Душан, който, като обединил под своя власт почти всички сръбски земи и завоювал няколко области, принадлежащи на гръцкото царство, се провъзгласил за цар на сърбите и гърците. Той се родил от брака на Душан с Елена, сестрата на българския цар Александър Асен. Детството му преминало във времето на най-усилената дейност на баща му. Като приел

царската титла през 1346 г., Стефан Душан се увенчал заедно със съпругата си с царска корона, а сина си Урош, който тогава бил само на десет години, увенчал с княжеска корона. Така от ранно детство Урош станал “младият” крал - прозвище, което му останало завинаги.

След смъртта на своя родител, която последвала през 1355 г., Стефан Урош получил царската корона, бидейки на осемнадесет години, и трябвало да приеме под свое управление обширното сръбско царство. Това дело било твърде трудно. Сам Стефан Душан, за да управлява многобройните области с разнородно население (сръбско, българско, албанско

и гръцко), ги давал във властта на велможи, които по гръцки обичай получавали от царя различни титли - кесар, деспот и други. Те, ползвайки се с почти пълна самостоятелност, можели да оказват съпротива срещу царя и била необходима твърдата ръка на Душан, за да ги държи в подчинение.

Младият му приемник по природа се отличавал с телесна красота, душевна кротост и простота на ума. Да управлява обширната държава, му било трудно. По примера на баща си, той трябвало да управлява чрез посредничеството на велможите, но той нямал твърд характер и умения, за да ги държи в необходимото подчинение. Управниците на различните области започнали да ръководят по своя воля, а не по указанията на царя. Особена сила в държавата получили велможите Марняновичи, братята Вълкашин, Углеша и Гойко. Вълкашин първоначално получил от царя титлата кесар, а след това и сръбски крал, така че от свое име пишел и кралски грамоти. Стефан Урош нямал действителна власт, задоволявал се само с титлата цар. Наложило му се да изпита много скърби, нужди и унижения, но той понасял всичко с кротост.

Но това не било достатъчно на честолюбивите велможи: те искали напълно да го отстранят. Към това се стремял най-вече крал Вълкашин, поддържан от братята си. Урош, лишен от власт, живеел последователно в различни сръбски градове и области; по едно време живеел при княз Лазар, управляващ, подобно на Вълкашин, отделна област, Поддунавската, но отнасящ се доброжелателно към Урош.

Външно и Вълкашин показвал доброжелателност към него и се стараел да успокои все още живата му майка Елена, останала вдовица след Стефан Душан, която се страхувала за съдбата на сина си. Желаяйки да засвидетелства своето разположение към Урош, Вълкашин веднъж го поканил заедно с него на лов в планинската страна близо до Косово поле. По

време на този лов Вълкашин намерил възможност предателски да го убие. През нощта тялото му било положено тайно в новата гробница при храма “Успение на Пресвета Богородица”, близо до замъка Петрич, нерядко служещ за местожителство на сръбските владетели.

Вълкашин казвал, че Урош е изостанал някъде по време на лова и че той не знае къде се намира. Поразена от скръб, майка му Елена и съпругата Анна взели всички мерки за търсене на изгубилия се цар, но напразно. Но няма тайна, която да не се открие. Разпространили се слухове за нощното погребение на някого в църквата “Успение Богородично” близо до Петрич.

Когато снели плочата от гробницата, видели тялото на невинно загиналия страдалец, цар Стефан Урош. Майка му и съпругата му, и всички, които били там, горчиво оплакали починалия и тържествено, по царски, извършили обреда на погребението в същата църква. Стефан Урош бил последният сръбски цар и последният владетел от рода на Неманичите.

Светите мощи на цар Стефан Урош дълго почивали в този храм, където бил погребан, но по-късно, поради опасения от поругание от страна на мюсюлманите, били пренесени от православни сръбски преселници от Турция в Австрийски Срем, в манастира "Ясак".

Подобно на всички сръбски владетели, Стефан Урош построил за спасение на душата си манастира “Рождество Богородично” в град Скопие. Църковната служба на Стефан Урош го възпява като светец, който “от младостта си бил предан на Господа, бащински успокоявал вдовици и сираци, умирявал враждите и утвърждавал мира, милвал бедните, защитавал обидените”.

Тропарь святому Стефану Урошу V, царю Сербскому

глас 3

Юношески процвёл еси/ во отечествии твоём, добротою украшён,/ и неправедную и безвременную смерть подъял еси,/ Уроше всечестне;/ царскаго корене плод сладок,/ аще и не во время созрёл,/ в Господню житницу вселился еси/ и жалость велию сродству твоёму оставил еси. // Молись о нас, творящих святую память твою.

Кондак святому Стефану Урошу V, царю Сербскому

глас 6

Отрасли благородныя цвет прекрасный явился еси, Уроше всечестне,/ завистию бо убиён был еси от твоих присных,/ Божиим же Духом просвещён,/ святороднаго племени свят был еси/ и, мученическим венцем увязся, в чертозе Небеснем водворяешися. // Молись о нас, святе, творящих любовь память твою.

Свети преподобни Иоан, Ираклемон, Андрей и Теофил (IV в.)

Преподобните отци Иоан, Ираклемон, Андрей и Теофил, родом от град Оксирих (в Среден Египет, на левия бряг на река Нил), били деца на родители християни. От ранна възраст те се упражнявали в четене на душеполезни книги, а след това, водени от желанието да водят богоугоден живот, се отдалечили във вътрешната пустиня на своята страна, където били наставлявани от Бога.

Там, в пустинята, те срещнали един свят мъж, достигнал дълбока старост, и живели с него, ползвайки се от духовните

му поучения, една година. Когато този мъж починал, те останали на същото място и в продължение на шестдесет години водели подвижнически живот, спазвайки строг пост. Хранели се с диви плодове и пиели вода, но и това приемали само два пъти в седмицата. В делничните дни те се разделяли и всеки прекарвал времето си уединено в околните планини и пещери; в събота и неделните дни се събирали и заедно възнасяли благодарение на Бога, при което се удостоявали със свето Причастие от Божествен ангел, и така починали с мир. За това разказва великият Пафнутий (Тивайдски), пустинник, който сам е видял тези мъже и е написал житието им.

ЧЕТИ-МИНУТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Против ереста на новостилието

Икуменизъм в развитие - след като Б"ПЦ" напусна ССЦ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО